

Toni Cerdà

Psicòleg

El nostre fill torna gran! Ho feim bé, així?

Si els nostres fills han d'afrontar **situacions de responsabilitat** sense que n'hagin après, pot ser un problema

El nostre fill torna gran. Potser és la cosa més natural del món, i també una de les que dóna més dificultats als pares. Mostra d'això és aquest pensament comú: ho feim bé, així? Les preocupacions dels pares se solen manifestar quan créixer és sinònim d'exigències de llibertat i autonomia.

Quan un infant torna gran significa que desenvolupa habilitats, explora, coneix coses noves. Amb molt poc temps tornen nins i comencen a demanar autonomia, encara que només ho fan amb coses petites, adequades a la seva mida: menjar i beure tot sols, pujar o baixar escales sense ajuda. Més endavant volen baixar tot sols a jugar al parc, després demanen si poden anar a casa d'un amic, i aviat arriba allò de tenir mòbil i converses privades o sortir de bauxa amb el grupet, primer fins l'hora d'anar a sopar i en pocs anys fins que s'acaba la festa.

I mentrestant, els pares es demanen si han de permetre que el seu fill faci aquestes coses, si poden confiar en ell. I és que, com el deixam sortir fins la una de la matinada si encara no és capaç de ser responsable dels deures a casa?

Canviem un moment d'escenari i imaginem què passaria si un dia aconseguim un lloc de feina en una empresa –i no un qualsevol, sinó un que se situa en un nivell superior en tots el sentits. Ens sorprèn que, malgrat no tenir el currículum exigent, ens han contractat. El nou lloc de feina duu associat un salari elevat i també im-

AUTONOMIA. Les preocupacions es manifesten quan créixer és sinònim de llibertat. ISAAC BUJ

plica moltes responsabilitats cap a l'empresa mateixa i cap a altres treballadors que depenen del nostre departament. Però ens deixen allà, en aquest nou càrrec, sense informar-nos massa bé de les nostres funcions, les relacions amb altres departaments, etc., i ens diuen per acabar que no tindrem cap tipus de supervisió. Què passaria? Sí, realment podria anar bé... o no.

Volem dir amb això

que un dels problemes que podem tenir amb els nostres fills no és que es trobin davant de situacions que requereixen un gran sentit de la responsabilitat, sinó que s'hi trobin quan abans no han assumit responsabilitats menors adequades al seu moment evolutiu i puguin haver après a partir dels seus èxits i dels seus errors.

Els èxits els faran sentir bé, competents, útils i segurs de sí ma-

teixos, perquè saben que són capaços de fer coses. I dels errors també n'aprendran, perquè fer una cosa de manera incorrecta (o no fer-la) té conseqüències. Els primers errors ensenyen per si mateixos: ens banyarem tota la roba si agafem el tassó incorrectament o si el moviment és massa ràpid. Més endavant els pares hauran d'ajudar en aquest aprenentatge: si no reculls el teu plat en haver dinat, ningú no ho

farà per tu; o bé, si el meu fill gran sap que ha de tornar a casa a les dues de la matinada i ho fa a les tres sense haver avisat, haurà de tenir un parell de caps de setmana 'de relax' a casa. I les conseqüències, positives i negatives, han de ser presents en el desenvolupament dels nins perquè quan som adults necessitem haver après que allò que ens passa –bo i no tan bo– depèn, generalment, de nosaltres.

Si ens aturam a pensar en el moment de fer una passa més en la llibertat del nostre fill –que surti de festa amb els amics, o que se'n vagi de casa per estudiar a la universitat–, què ens faria estar més tranquils? Pensar que ell és dependent dels seus pares per la majoria de rutines diàries o saber que és capaç de gestionar la majoria de situacions que l'envolten? Sembla clar que el segon estarà més preparat per encarar situacions noves.

Quan són més petits els ensenyem a menjar i a beure sols i també poden començar a posar la roba bruta al cistell i recollir les seves joguines (sí, amb tres anys ja són ben capaços de recollir les seves cosetes). En començar Primària poden dutxar-se sols, preparar-se el berenar i també fer-se el llit i tenir l'habitació endreçada. En aquests anys han de disposar de temps fora de casa 'sense supervisió' per fer coses, com ara baixar una estona al parc o anar a jugar amb un amic que viu a prop de casa. Aquests petits increments de llibertat i d'autonomia, que són grans fites per als infants, ens fan por, però són necessaris perquè després estiguin més preparats per afrontar el que es trobaran en ser més grans.

El fet d'haver après que allò que no fan bé té conseqüències també els ajudarà a iniciar el seu recorregut per les xarxes socials amb millors garanties, encara que, com amb qualsevol aprenentatge, serà necessària la supervisió i un increment progressiu d'autonomia.

Està clar que res ens pot garantir que l'educació que donam als nostres fills, encara que ho fem amb tot l'amor i la bona intenció, els acabi evitant problemes quan siguin més grans. Ara bé, sembla clar que si prenem part en això de fer-los conscients i responsables de les seves coses a mesura que tornen grans, assoliran un bagatge que probablement els ajudarà en ser adults. ■